

Halkoinen juttu

Ilmari rakasti halkojen hakkaamista. Keskikokoisia leppäpilkkeitä, lyhyempiä mäntyklapeja ja pitkänhuiskeita koivuhalkoja. Kaikki ne olivat yhtä kauniita, tasaisesti pilkottuja ja lämmittivät kotipirttiä läpi kylmien pakkaspäivien.

Talvella Ilmari suuntasi suksineen metsään ja valitsi parhaimmat rungot itselleen. Hän ei koskaan käyttänyt moottorisahaa, vaan nautiskellen teroitti sirnikkansa ja kaatoi puut hikeään säästelemättä. Parasta hyötyliikuntaa, Ilmari ajatteli istuessaan hetkeksi lumiselle mättäälle. Luonnon keskellä voipaperiin käärityt makkaravoileivätkin maistuivat aina paremmilta.

Ahkiolla jokainen kaadettu pölli siirtyi hitaasti metsätien varrelle rakennettuun pinoon, josta Ilmari kesän kynnyksellä noutaisi ne parempaan talteen. Selkä höyrysi pakkasessa, mutta vanha mies ei siitä enää välittänyt. Hikisenä sitä tiesi saaneensa jotain aikaan.

Sähköisistä pilkekoneista Ilmari ei juuri perustanut. Hän oli ruumiillisen työn mies, joka käytti vain kirvestä. Nopea ja voimakas heilautus tuotti parhaimman lopputuloksen. Parempaa jälkeä kone ei ikinä pystyisi hänelle tarjoamaan.

Myös halkojen pinoaminen oli tarkkaa puuhaa, johon maallikot eivät saaneet puuttua tai osallistua. Pitemmät puut tuli sijoittaa liiterin vasemmalle laidalle, josta ne oli mahdollisimman vaivattomasti leivinuuniin siirrettävissä. Keskikokoiset takkapilkkeet pinottiin keskelle, mutta lyhimmät, saunaan tarkoitetut klapit, tuli ehdottomasti kasata oikealle. Siitä ei edes keskusteltu, vaikka vaimo joskus oli tyhmyyksissään asian uskaltanut kyseenalaistaa. Ja liiteri tuli latoa täyteen, koska jokainen senttimetri piti hyödyntää. Vasta tämän jälkeen voitiin aloittaa navetan vierustalla seisovien puusuojien täyttäminen. Ne täytettiin aina vasemmalta oikealle. Sanoihan sen nyt järkikin.

Joskus illan jo hämärtyessä Ilmari asteli pihamaalla, avasi varovasti liiterin punaisen oven ja järjesteli halkonsa uudelleen. Oli tärkeää, että ilmaraot pysyivät juuri oikean kokoisina ja riittävän etäällä toisistaan. Näin tarjolla olisi aina tasalaatuista ja kuivaa poltettavaa.

Sinä syksynä, kun Ilmari sitten sai sen sydänkohtauksen ja kuoli, jäi häneltä polttamatta kaksikymmentäkuusi kuutiota halkoja. Perikunta ne pilkkahintaan lahjoitti sille tietämättömälle kaupunkilaispariskunnalle, joka kotimökin kesäasunnokseen osti. Puut tietenkin homehtuivat, koska ei se tietämätön maisterinulikka edes liiterin vuotavaa huopakattoa kyennyt korjaamaan.